

ענף הרפת במעוז-חיים בשנת תשכ"ה

ולהערכת המזון אינן מתפרסמות בדרך כלל בצמוד לחישובים ומאחר שקיימות שיטות שונות והערכות שונות, קשה ללמוד מנתונים מסוג זה.

ננסה ללכת בדרך אחרת: נסכם את הצריכה למעשה, ולאחר מכן נשקול אם זו עונה לדרישות המקצועיות והכלכליות.

באופן כללי מבוססת ההזנה ברפתנו על תלתן ותחמיצים בחורף, ועל עשב רודס וסלק באביב ובקיץ. את הפרצות בהספקת התלתן סותמים באספסת שמגדלים במשקנו לקמח אספסת. השחת — רובה בקיה מסוג בינוני, ובחלקה האחר (בעיקר באיבוס בני-בקר) אספסת באיכות טובה.

עשב הרודס, המואבס זה שנתיים, הצדיק בדרך כלל את התקוות שתלו בו: לראשונה, אחר הרבה שנים, היתה לנו הספקה רצופה של ירק בקיץ ובסתו. יש להדגיש, לגבי רודס, את ההכרח להקפיד על מועדי הקצירה וההשקאה

סיכומי תשכ"ה ברפת מאפשרים לנו לראשונה לקבל תמונה נפרדת לכל אחת משלוחות הענף: רפת החלב, גידול עגלות, פיתום עגלים; וזאת — הודות לשיטת רישום חדשה שהונהגה השנה. עד כה היה קשה לקבל נתונים מוסמכים על כל אחת משלוחות הענף, ומצב זה היה קיים לא רק אצלנו. הספרות הכלכלית שלנו היתה דלה מאד בפירוטים מסוג זה שחשיבותם רבה לכלכלת הענף. קיימים סיכויים שעם ההתפתחויות האחרונות שחלו בשיטות הרישום תחול התקדמות בשטח זה.

בין יתר הנתונים נשלב בתוך הסקירה גם מנתניה של היחידה לסקר כלכלי שליד מנהל ההדרכה, המבקרת אותנו מדי שנה.

נתחיל איפוא בהזנה.

לפי הנוסח המקובל בחישובי הזנה מחשבים את התצרוכת התיאורטית ומשווים אותה לכמות המזון שניתנה בפועל. אחת המגרעות שבשיטה זו, ולא היחידה, שההנחות לחישובי התצרוכת

הרהורים בדבר הענקת פרסים

כל שנה, בהגיע תור חלוקת הפרסים למשקים מצטיינים ולפרות מצטיינות, מתעוררים בי הרהורים בקשר עם הנוהג והצורה של הענקת הפרס. הנני להסביר להלן על שום מה, לדעתי, אין נוהג זה קולע למטרה.

כשנעניין ברשימת מקבלי הפרסים במשך שנים אחדות ניווכח מיד שהזוכה בפרס הוא לאו דווקא המצטיין בהישגיו באותה שנה. ומתקבל הרושם שקיימת כעין מגמה לא לחזור ולהעניק את הפרס שנה אחרי שנה לאותו משק, אף על פי שהוא הצטיין בשנה שעברה וגם בשנה זו. מה עושים, איפוא? מחליטים להעניק את הפרס למצטיין הבא אחריו בתור; ואם מתברר שגם משק זה קיבל כבר פרס לפני שנתיים-שלוש, מחליטים ל"נחם" בפרס את השלישי או הרביעי במצטיינים. אין עיני צרה במקבלי הפרסים, אלא שצורת החלוקה ושמו של הפרס אינם נראים לי, כשם שלא יתקבל על הדעת שקבוצת כדורגל שזכתה אירפעם באליפות הליגה או בגביע המדינה לא תהיה רשאית לזכות שוב בתואר או בגביע (על אף נצחונה החדש), והקבוצה השניה או השלישית, לפי התור, תקבל את הפרס.

מוטב לכנות את הפרס בשם "פרסי עידוד למשקים, לפרות ולפרים מצטיינים" ואז ברור יהיה שכל אחד, בבוא היום, כעבור שנה-שנתיים-שלוש, יזכה בפרס, לכשיגיע להישגים.

אולם, מטרת רשימתי זו היא לא לשם שינוי "שמות" הפרסים; לדעתי מגיע הפרס תמיד למצטיין; ואפילו הוא קיבל כבר פעם פרס. יש להעניק לו שוב ושוב, אם הוא ממשיך להצטיין ולשמור על רמתו העליונה. עלינו לזכור שהשגת שיא בשנה אחת קלה בהרבה מאשר שמירה על השיא במשך שנה, שנתיים ושלוש שנים!

יוסי חסין

נירס, מארט 1966